

Chut' lesných jahôd

MOTÝL

Marta Fartelová

Copyright © Marta Fartelová 2007
Design © Motýľ design 2007
Cover photo © Isifa 2007
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2007, 2008

ISBN: 978-80-89199-58-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Marta Fartelová

Chuť lesných jahôd

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Budík ukazoval pol štvrtej. Zo spánku ma vytrhol neodôvodnený pocit úzkosti. Sadla som si s divo búšiacim srdcom, na rukách sa mi zježili chlípky a v ústach som mala tak sucho, že sa mi lepil jazyk o podnebie. Už niekoľkokrát sa mi stalo, že som sa takto náhle bez zjavnej príčiny prebudila, moje podvedomie začalo pracovať v očakávaní niečoho zlovestného, neprijemnej udalosti alebo zlej správy. Neochotne som zložila nohy z postele, vkĺzla do papúč a šúchajúc nohami o podlahu som sa odviekla do kuchyne zahnať smäd, ktorý ma náhle prepadol. Keď som sa vracala s kuchyne s pohárom studenej vody, zaregistrovala som, že vankúš na druhej strane postele je upravený. Vzala som ho do rúk a ovoňala. Bolo z neho ešte cítiť Michalovu drahú voňavku. Musel odísť ešte pred polnocou. Ja som tvrdo zaspala, takže som nepočula, kedy odchádzal. Michal bol mojím kolegom a milencom už skoro štyri roky, ale v mojom byte nič nenaznačovalo jeho skoro dennú prítomnosť. V kúpeľni síce visel pánsky župan a na vani bol postavený pánsky sprchový šampón, ale nezávislý pozorovateľ by si skôr pomyslel, že ich tam mám ako dobrá hostiteľka, pre prípad nečakanej návštevy mužskej časti rodiny. Bola to naša dohoda s Michalom – žiadna zubná kefka v mojej kúpeľni, žiadne spoločné raňajky.

S Michalom som sa zoznámila asi po týždni od môjho nástupu do firmy. Ráno som si išla naliať kávu k spoločnému kávovaru. Stál chrptom a práve si nalieval kávu. Ani sa neobrátil, len sa spýtal:

„Mlieko? Cukor?“

„Bez, prosím,“ odvetila som pohotovo.

Podal mi pariacu sa kávu a usmial sa na mňa. Bol to veľmi príťažlivý muž. Vysoký a štíhly, aj napriek tomu, že mal košeľu a kravatu, bolo vidno, že na svojom tele si dá záležať. Tmavé vlasy mal uhladené a z jeho očí vyžarovalo sebavedomie. Mal krásne oči farby horkej čokolády, rovný nos a nežné pery a všetko vytváralo súhru ako u Michelangelovho Dávida. Zdalo sa, že si je toho plne vedomý. Poďakovala som sa za kávu a bez toho, aby som mu úsmev opätovala, som si vzala šálku. Nemala som rada tieto sebavedomé typy a chcela som mu to dať patrične najavo. Bohužiaľ, šálku som zle uchopila a horúca káva mi vyšplechla priamo na Michalove nohavice.

„Au!“ zasyčal.

„Panebože, prepácte,“ ospravedlňovala som sa celá zhrozená.

„Ďakujem za titul, ale stačí jednoducho Michal,“ potmeľúdsy sa usmial a začal si čistiť obrúskom nohavice.

„Prosím?“ opýtala som sa nechápavo.

„Nevolám sa Panebože, ale Michal.“

„Ach,“ ešte stále som sa nevedela zmôcť na slovo, nešiel mi do hlavy ten jeho úsmev a žartovanie po tom, čo som mu zašpinila niekoľko tisícové nohavice a obarila nohu.

„Nechceli by ste mi prezradiť vaše meno, aby som vedel, kto mi spôsobil taký vážny pracovný úraz?“ spýtal sa ešte stále s úsmevom.

„Tereza. Mohla by som vám dať tie nohavice do čistiarne, aby som to aspoň nejako odčinila,“ dostala som zo seba.

„Nohavice nestoja za reč, ale ako to chcete odčiniť tej obarenej nohe?“ spýtal sa vážne, teraz už bez úsmevu.

„Asi mi to tak ľahko neprejde,“ pomyslela som si.

„Mal by som návrh, ako to môžeme dať všetko do poriadku.“

„Ako?“

„Mohli by ste pozvať moju obarenú nohu dnes na večeru. Po dobrom jedle na všetku bolesť určite zabudne,“ povedal Michal s vážnou tvárou.

„Myslím, že na takomto riešení sa môžeme dohodnúť. Akú kuchyňu uprednostňujete..., vlastne uprednostňuje vaša noha?“ dodala som s náznakom sarkazmu v hlase.

„Na jedlo nie je priberčivá,“ uškrnul sa. „A už sa teší na príjemnú spoločnosť,“ dodal, vyzývavo pozerajúc na moje nohy v sukni a topánkach na vysokom opätku.

„Končím okolo siedmej, vyhovuje vám to?“ spýtal sa vo dverách.

„Fajn,“ prikývla som.

Lahla som si naspäť do postele tušiac, že už aj tak pravdepodobne nezaspím. Myšlienky mi opäť zabľúdili k Michalovi. Po tej večeri sme sa niekoľko dní nevideli. V piatok asi o ôsmej som dorobila dôležitú zmluvu a pomaly som si ukladala papiere na stole. Myslela som na horúcu sprchu, ktorú si doma dám, keď mi na stole zazvonil telefón. Mykla som sa, lebo o takomto čase už telefóny nevyzváňali. Bol to Michal:

„Čo máš v pláne na dnes večer?“ spýtal sa bez pozdravu.

„Teplú sprchu, studenú večeru a nejaký dobrý film,“ odvetila som unavene.

„Tak si daj studenú sprchu na osvieženie a ja ťa pozývam na teplú večeru a môžeme si dať aj nejaký dobrý film v kine,“ navrhol Michal s nákazlivým nadšením.

„Daj mi hodinku a názov reštaurácie,“ povedala som po pár sekundách rozmýšľania. Michal mi nadiktoval názov a adresu

reštaurácie a položil, ako zvyčajne, bez rozlúčenia. Musela som sa pousmiať nad Michalovým sebavedomím. Už na prvej večeri som zistila, že je ohromne egocentrický, ale tak tiež aj zábavný a príťažlivý. Mal vtedy tridsaťpäť rokov a bol úspešným manažérom vo firme, kde som sa zamestnala. Často cestoval, venoval sa kariére a svojmu dobrému vzhľadu. Svoj čas venoval výlučne práci a sebe. Ako som sa dozvedela, mal za sebou dva dlhodobejšie vzťahy, ktoré oba skončili márnou snahou partneriek vohnať Michala do manželského chomúta. Michal nebol typ, ktorý by sa chcel prispôsobovať partnerke a už vôbec nie deťom. A toto zistenie ma celkom potešilo.

Po večeri v luxusnej reštaurácii a priemernom filme, na ktorého dej a ani názov sa už nepamätám, som Michalovi navrhla pohár vína u mňa doma. Samozrejme súhlasil. Doma som otvorila fľašu Cabernetu a Michal si zatiaľ prezeral fotky uložené nad televízorom. Podala som mu pohár, jemne sme si štrngli, usadili sa na sedačku a vychutnávali lahodné víno.

„Myslím, že je nám obidvom jasné, že sme si sem neprišli dať len dobrý Cabernet a pozrieť si fotky z mladosti,“ prerušila som mlčanie.

„Ty skutočne nechodíš okolo horúcej kaše..,“ usmial sa Michal.

„Sme dvaja dospelí ľudia, ale rada by som si na začiatok vyjasnila pár vecí, ak ti to neprekáža,“ povedala som pozerajúc na krásnu rubínovú farbu v pohári.

„Počúvam ťa,“ povedal vážne Michal a otočil sa ku mne tvárou.

„Vieš, nechcem sa viazať, ani teraz, ani v budúcnosti. Avšak to neznamená, že pripúšťam len sex na jednu noc. Ak sa budeme spolu dobre cítiť aj v posteli, môžeme sa stretávať častejšie, ale nechcem prísť o svoje súkromie. Nechcem, aby si

tu niekedy zostal na noc, aby si si sem priniesol zubnú kefku alebo pyžamo. Chcem len stráviť príjemné chvíle a relax mimo práce..... a možno aj dobrý sex,“ vyhrkla som na jeden dych, pozerajúc pri tom stále do pohára.

Keď som skončila, zostalo niekoľko sekúnd ticho a ja som si myslela, že Michal položí svoj nedopitý pohár vína, oblečie si sako a ja budem o chvíľu počuť len buchnutie dverí. Namiesto toho sa Michal nahlas rozosmial. Potom mi vzal z rúk pohár s vínom, otočil si ma k sebe a povedal: „A ja som si myslel, že toto sa môže stať len v mojich tajných predstavách. Žena, ktorá chce len príjemnú spoločnosť a dobrý sex a nechce, aby som jej hneď sľuboval večnú lásku a oddanosť.“

A potom ma dlho a vášnivo pobožkal a odniesol do mojej veľkej postele. Michal bol skúsený milenec, vedel čo má žena rada, kde sa jej ma dotknúť. Hoci sme sa vtedy milovali dlho do noci, Michal išiel potom domov, tak ako sme sa dohodli. Tak ako aj dnešnú noc.

Pomaly som upadala do driemot, keď vtom zazvonil telefón. Prekvapene som sa pozrela na hodinky, bolo pol šiestej. Nevedela som si predstaviť, kto môže volať takto skoro ráno. Číslo bolo neznáme. Namrzene som sa ozvala:

„Prosím?!“

„Tesa?“ opýtal sa hlas v telefóne.

Nezmohla som sa na odpoveď. Ihneď som vedela, kto volá. Ten hlas by som spoznala vždy. Bol ako prízrak z mojej dávnej minulosti. A okrem toho nikto iný ma nevolal Tesa. Bol to Ivan, môj dávny priateľ z detstva a moja prvá láska.

„Si tam, Tesa?“ spýtal sa, keď som sa neozvala.

„Áno, Ivan,“ odpovedala som potichu.

„Tesa, tvoj otec dnes v noci zomrel. Mama ma poprosila, aby som ti zavolať,“ vysvetľoval s ospravedlnením v hlase.

„Prídem ešte dnes,“ povedala som vecne a položila som.

Sadla som si ako omráčená. Takže minulosť ma znovu dobehla. Snažila som sa všetky svoje spomienky na rodičov a svoju rodnú dedinu pochovať hlboko v svojej mysli, prerušila som všetky kontakty, vyhodila všetky veci, ktoré ma s nimi spájali. Pred dvanástimi rokmi som spravila hrubú čiaru a tvárila som sa, že tá časť života ani neexistovala, že nemám rodičov, nemám rodisko, nemám starých priateľov. V hĺbke duše som vedela, že to nemôže byť navždy, ale nechcela som si to pripustiť, bolo to pre mňa priveľmi bolestivé. A zrazu to bolo znovu tu, dvanásť rokov ako keby zmizlo.

Išla som do kúpeľne a pustila si sprchu, vykĺzla som z nočnej košele a postavila sa pod prúd tečúcej vody. Bol príjemne chladivý. Nechala som si ho tiecť na tvár a v duchu som sa modlila, aby to bol všetko len zlý sen. Vedela som však, že je to len úbohá snaha zabudnúť na realitu. Vypla som vodu, poutierala som sa a nahá som zastala pred zrkadlom. Pozerala som na seba v zrkadle, mala som dosť výrazné kruhy pod očami z nedostatku spánku, ale musela som zhodnotiť, že ináč som bola celkom príťažlivá žena. Mala som tridsaťdva rokov a skôr pravidelným stresom a nadbytkom práce, ako cvičením alebo diétami, sa mi podarilo udržať si štíhlu postavu. Mala som malé pevné prsia a dosť útle boky. Vlasy som mala tmavohnedé a nakrátko ostrihané a nikto z mojich terajších priateľov a kolegov ani netušil, že mi kedysi na pleciah padali dlhé zlatisté kadere. K postu firemnej právničky sa moja farba vlasov a prísny účes hodili a robili ma trochu staršou, čo mi vyhovovalo. Možno zvláštnne pôsobil kontrast medzi bledosivými očami a dosť bledou pokožkou, ale mejkapom a okuliarmi v úzkom kovovom ráme som tieto tak trochu zvláštnosti potlačila. Mala som plné pery, ale tie som si nezvýrazňovala. Mala som rada decentný mejkap a nikdy

som nechcela vyzeráť vyzývavo. Strážila som si svoju povesť úspešnej, trochu chladnej a prísne pôsobiacej ženy.

Prečesala som si neposlušné vlasy a nahá som išla do šatníka obliecť sa. Mala som veľký priestranný šatník, tak ako aj celý byt. Po dvoch rokoch práce som si mohla dovoliť zložiť prvú splátku, a tak som sa začala obzerať po byte. Asi po mesiaci hľadania mi jeden môj známy ponúkol v okrajovej časti Bratislavy byt za celkom prijateľnú cenu. Keď som ho prvýkrát uvidela, ani na chvíľu som nemusela rozmýšľať a už o dva týždne som sa sťahovala.

Byt mal otvorenú kuchyňu, od obývačky oddelenú barovým pultom, kuchyňa mala ultramodernú linku so zabudovanými spotrebičmi počnúc chladničkou, umývačkou končiac. Obývacia časť bola veľká, a vďaka dvojkrídlovým preskleným dverám vedúcim na terasu a siahajúcim skoro až po strop, aj krásne svetlá. Každý kus nábytku som starostlivo vyberala, aby byt ako celok vytváral pocit luxusu. Obývačke dominovala rozložitá kožená sedacia súprava s dvomi veľkými kreslami, jemná čierna koža už na prvý pohľad vytvárala dojem pohodlnosti. Pred sedačkou stál konferenčný stolík, ktorý vlastne tvorila len vrchná doska z hrubého skla nepravidelného tvaru na hrubých chrómových nohách. Vždy som dbala na to, aby sa vrchná doska neustále leskla. Obývaciu stenu tvorilo len niekoľko nepravidelne rozmiestnených políc, na ktorých som umiestnila malé abstraktné umelecké diela od moderných autorov, samozrejme, všetko originály. Boli vytvorené z rôznych zvláštnych materiálov, pospájaných do celku čudným spôsobom. Tomuto novodobému, na výsosť abstraktnému umeniu som príliš nerozumela, zaobstarala som si tieto predmety z jednoduchého dôvodu, dobre dopĺňali môj byt. Tak ako aj obrovský obraz, ktorý visel nad sedačkou.

Uvidela som ho na predajnej výstave v malej galérii a hneď som si predstavila, ako dobre by sa vynímal v mojom byte. Na sivastom podklade bolo namaľovaných niekoľko jednoduchých geometrických tvarov v studených farbách od bielej, cez bledomodrú, až po tmavosivú. Keď som si prečítala jeho názov „Láska na snehu“, musela som sa zasmiať. Jediné, čo by som tam mohla nájsť, aj to pri obrovskej dávke fantázie, by boli maximálne dvaja súložiaci snehuliaci, ale ako doplnok do bytu bol obraz skvelý. Zaplatila som nehoráznu cenu a stala som sa hrdou majiteľkou umeleckého diela, ktoré by bez veľkých problémov dokázalo vytvoriť štvorročné dieťa. Terasa, na ktorú sa dalo vyjsť z obývačky a taktiež zo spálne, bola veľká a priestranná. Medzi dverami, ktorými sa vchádzalo na terasu, stál nábytok z teakového dreva – dve pohodlné ležadlá, stôl a malý servírovací stolík, nad ktoré vrhal tieň veľký zelený snečník. Celú terasu obklopovali kvety, ktoré mi sem naaranžoval záhradný architekt. Terasa bola mojou oázou pokoja a oddychu. Počas letných rán som tu často raňajkovala a pila kávu a po večeroch sme sem s Michalom často vychádzali vypiť si obľúbený pohár vína. V byte som mala ešte dve izby. Vo väčšej som si zariadila spálňu. Steny boli biele a na oknách sa ako krídla motýľa vznášali ľahké biele závesy. V strede izby sa vynímala obrovská posteľ s kovovým, ručne tepaným záhlavím. Prikrývky na posteli boli potiahnuté čiernym saténom. Pod posteľou bol prestretý veľký biely koberec, bol úžasne mäkký a jemný a ja som si rada do neho ráno zabárala bosé nohy. Izbu dopĺňali čiernobiely umelecké fotografie nahých ľudských tiel. Boli to krásne zábery, vôbec nevzbudzovali pohoršenie, intímne časti boli viac-menej len naznačené a dávali priestor fantázii. Každá fotografia bola osvetlená malým bodovým svetlom čo telám na záberoch dodávalo ešte viac nežnosti. Čiernobiely kontrast izby vytváral atmosféru nežnosti a provokatívnosti zároveň. V poslednej,

najmenšej z izieb, som si zriadila pracovňu. Po celej jednej stene bola umiestnená knižnica so stovkami kníh rozličného zamerania a obdobia, od beletrie až po veľké a ťažké encyklopédie, od starých kníh viazaných v koži až po najnovšie vydania moderných autorov. Knihy boli mojou láskou, nikdy som neobišla žiadne kníhkupectvo ani antikvariát a vždy som odchádzala s nejakým úlovkom. Pod oknom bol umiestnený veľký pracovný stôl z tmavého dreva s množstvom zásuviek, tu som často čítala dokumenty, ktoré som si priniesla z práce a študovala rôzne zákony a výklady k zákonom.

Obliekla som si tmavomodrý nohavicový kostým, bol elegantný a pohodlný zároveň a ja som ho rada nosila na dlhšie cesty. Nijako ma neobmedzoval pri šoférovaní a nepokrčil sa ani po hodinách sedenia v aute. Do malého cestovného kufra som si zbalila niekoľko kusov oblečenia vrátane čierneho kostýmu, ktorý som si chcela obliecť na pohreb. V pracovni som si zbalila notebook, aby som mohla aj počas pobytu v rodičovskom dome vybaviť niekoľko nevyhnutných záležitostí, obula čierne topánky na nízkom podpätku a potichu zabuchla bezpečnostné dvere na byte.

Cesta bola celkom pokojná, ešte sa nezačala najhoršia špička a ja som nemusela trčať v žiadnej kolóne. Po ceste som stihla vybaviť niekoľko telefonátov vrátane telefonátu zo šéfom, aby som mu oznámila, že si beriem týždeň dovolenky z neodkladných rodinných dôvodov. Povedal len „samozrejme“ a chvalabohu sa nevypytoval, čo sú to neodkladné rodinné dôvody. Do Bystrice som dorazila o desiatej a zastavila som sa na najbližšej pumpe natankovať, kúpila som si aj kávu a koláč, keďže som ešte neraňajkovala a dala som si tiež umyť auto. Uvedomila som si, že podvedome robím všetko preto, aby som oddialila príchod domov a stretnutie s mamou.

Sadla som si do auta a bez pohnutia som tam sedela, rozmýšľala som, čo asi poviem mame. Vzdychla som si a naštartovala auto. O niekoľko minút som zabočila na rozbitú úzku cestu k mojej rodnej dedine Turecká. Zdalo sa, ako keby na tento kút sveta ľudia zabudli. Cesta bola už roky neopravovaná a na krajnici rástla vysoká tráva. Do nosa mi udrela známa vôňa ihličia a pokosenej lúky. Musela som zastať, lebo mi do očí vŕhli slzy. Ako som len milovala túto vôňu, nič a nikde tak nevoňalo, iba v tomto Bohom zabudnutom kúte sveta. Nemohla som prestať plakať. Ako som mohla žiť bez tejto omamnej vône? Bola ako droga, človek sa jej nemohol zbaviť, a keď ju znova okúsil, spadol do závislosti ešte viac ako predtým. Utrrela som si oči, v zrkadielku som si upravila mejkap a pohla som sa ďalej. Išla som pomaličky a prezerala si dom za domom. Mnoho sa tu zmenilo a napriek tomu to bol stále ten istý kraj, ako som si ho pamätala, ako som ho milovala. Po ceste som míňala niekoľko známych tvárí, ale nevšimli si ma. Skoro na konci dediny som zabočila dohora a cez úzku a kľukatú cestičku som sa dostala k rodnému domcu. Bol taký, ako som si ho pamätala, len o niečo viac ošarpaný. Zelená farba na plechovej streche bola už skoro celá olúpaná, drevené hrady na dome už ani nepamätali nový lak, jedna okenica visela nakrivo, odkvapový žľab bol odtrhnutý a drevená bránička visela už len na jednom pánte. Záhrada aj dvorček boli zanedbané, rástla v nich tráva vysoká skoro po pás.

Nezaklopala som, len som potichu stlačila kľučku. Dvere neboli zamknuté, nikdy neboli zamknuté. Zacítila som jemný zápach stariny a slabučkú vôňu materinej dúšky, ktorú mama zašívala do malých vrecúšok a tie vešala do komory a skriň proti moliam. Mama sedela za stolom, bola oblečená v čierom a na hlave mala čiernu šatku, ruky zložené v lone.

„Dobrý deň, mama,“ pozdravila som potichu.

Pomaly zdvihla hlavu, pozrela sa na mňa a do očí jej vstúpili slzy. „Terka,“ vzdychla.

Pristúpila som ku nej a ona mi opatrne, ako keby sa bála, kvízla do náručia. Prekvapilo ma, aká je drobná. Za tie roky sa priam viditeľne scvrkla a pribudlo jej vrások na tvári. Mala len niečo málo po päťdesiatke, ale ťažký život s mojím otcom, každodenné súženie, strach a večný nedostatok spôsobili, že vyzerala minimálne o desať rokov staršia.

„Tak som sa bála, že neprídeš,“ povedala hlasom zastretým od plaču.

„Prišla som kvôli tebe, nie kvôli nemu,“ nevedela som si pomôcť, slovo otec som proste nemohla ani vysloviť, aj keď ma splodil, nikdy mi nebol otcom, nezaslúžil si toto oslovenie.

„Ivan mi pomohol s pohrebom, bude pozajtra,“ oznámila mi mama. „A bol aj za pánom farárom, ja som sa bála, že ho odmietne pochovať.“

„Nečudovala by som sa, každý vedel, aký bol,“ odvetila som s trpkosťou v hlase.

„Ale nakoniec pristal, že vraj iba kvôli mne, aby som mala pokoj na duši, ale len s jednou podmienkou...“

„S akou?“ spýtala som sa začudovane, čo si už len farár môže klásť za podmienky.

„Že nebude mať žiadnu reč o otcovi. V zlom sa rozprávať o nebohom nemá, hoci by to bol aj sám diabol a dobré slovo by veru ťažko hľadal,“ vysvetľovala mama.

„A asi ani nenašiel,“ dodala som.

„Pod' si sadnúť, navarila som silný hovädzí vývar, dobre ti padne po ceste,“ zmenila mama tému. Nebola som hladná, ale neprotestovala som, poslušne som si sadla za kuchynský stôl. Mama predtým mňa položila starý otlčený tanier a ospravedlňujúco vysvetľovala: „Prepáč, ale skoro všetok riad mám taký dotlčený, vieš, sú to predsa roky.“

Chytila som ju za ruku a povzbudzujúco som sa na ňu usmiala: „Mami, nemusíš sa ospravedlňovať, viem, že si si nemohla dovoliť kúpiť nový.“

Aj mama si naložila a sadla si oproti mne. Mlčky sme jedli. Obzerala som sa po kuchyni a videla som, že sa skoro nič nezmenilo, všetko bolo o niečo ošúchanejšie a riad bol poobíjaný, ale mama sa napriek tomu stále snažila udržiavať dom čistý a podľa svojich možností aj útulný. Okná a podlaha boli vyleštené, na stole bol čistý obrus, ktorý mama vyšívala a na kredenci pribudli sväté obrázky.

„Odpustiš mi niekedy, Terka?“ opýtala sa mama zne-
nazdajky.

Pozrela som na ňu, hlavu mala sklonenú, tichučko plakala. Zrazu mi prišlo ľúto tých stratených rokov. Rokov, keď som ju nevidela, rokov, keď žila sama zo svojim despotickým manželom a do očí mi vstúpili slzy.

„Dávno som ti odpustila, mama. Aj keď som to dosiaľ nepochopila. Ako si mohla dať prednosť jemu pred svojou dcérou? Mužovi, ktorý si ňu nevážil, ktorý ňu mal len za slúžku, dokonca menej ako slúžku, lebo tej by musel zaplatiť, pred dcérou, ktorá ňu milovala a ktorá ňu potrebovala?“ utrela som si oči. Tak veľmi som chcela zadržať slzy, ale ešte aj dnes to bolelo, ešte stále som cítila tú krivdu, to sklamanie.

„Ach, Terka. Viem, že to asi nikdy nepochopíš, ale...“ začala mama, ale vtom niekto energicky zaklopal a vzápätí bez vyzvania otvoril dvere. Bol to Ivan. Keď ma zbadal, zháčil sa: „Prepáčte, že som sem tak vtrhol.“

„Vitám ňu doma, Tesa,“ povedal a pristúpil ku mne.

Zostala som stáť v rozpakoch, tisíckrát som si predstavovala situáciu, že sa znovu stretneme, rozmýšľala som, aké bude naše zvítanie sa po toľkých rokoch a napriek tomu ma to zaschočilo, a tak som mu len jednoducho podala ruku a vysúkala zo seba iba tiché a skoro hanblivé: „Ahoj, Ivan.“

Podržal mi ruku vo svojej a pozerajúc uprene na mňa povedal: „Veľmi si sa zmenila.“

„Viem. Ale ty zostávaš stále rovnaký.“ Bolo to neuveriteľné, ale málo sa zmenil, stále mu zostal ten chlapčenský úsmev a nezbedná iskrička v očiach. Ten úsmev ma očaril už prvýkrát, keď ma oslovil. Mali sme vtedy šesť a boli sme prvý raz v škole.

Mala som oblečené nové biele šaty s drobnými modrými bodkami, ušila mi ich mama. Šila ich dlho po nociach, keď otec zaspal, prešla ich zo starých šiat, ktoré jej darovala jedna pani v úrade, kde chodila upratovať. Mali širokú sukňu a vzhľad veľkú mašľu. Vždy keď som si myslela, že sa nikto nepozera, tak som sa silno zakrútila a sukňa sa mi roztočila skoro vo výške pásu. Mama mi kúpila aj biele sandálky, musela si potajme odkladať veľmi dlho. Bola som na ne taká pyšná, že som dvíhala nohy ako bocian, len aby som si ich neokopala a nezašpinila. Mama mi zaplietla vlasy, ktoré mi siahali skoro po driek, do dvoch tuhých vrkočov a dala mi do nich mašle z rovnakej látky, akej boli šaty. Zaviedla ma pred školu, kde si nás vyzdvihla pani učiteľka a spolu sme išli do našej triedy. Ukázala nám, kde budeme sedieť. Sedela som v poslednej lavici, lebo som bola už vtedy dosť vysoká a vedľa mňa sedelo dievča, na ktoré som sa celý čas ani nepozrela. Strašne som sa hanbila, skoro stále som mala sklonenú hlavu a pozerala som sa na čerstvo nalakovanú lavicu. Keď nás pani učiteľka vyzývala po jednom, aby sme sa postavili a povedali svoje meno, postavila som sa, ale z hrdla mi nevyšiel ani hlások.

Zo školy som sa ponáhľala rovno domov, ako mi prikázala mama. Zrazu ma dobehol malý chlapec.

„Ahoj, ja som Ivan, sedím vo vedľajšej lavici, cez uličku,“ prihovoral sa mi.

Zastala som a pozrela som sa na neho. Bol o niečo menší odo mňa, mal plavé kučeravé vlasy, veľké modré oči. Nebyť štrbavého nezbedného úsmevu, vyzeral by ako malý anjel. Páčil sa mi.

„Ahoj!“ odpovedala som potichu.

„Ty sa ako voláš?“ spýtal sa.

„Tereza.“

„To je príliš dlhé. Budem ťa volať Tera!“ povedal rozhodne.

„Nie, Tera nie!“ skríkla som. Tak ma volal otec, keď bol nahnevaný a on bol nahnevaný vždy, keď ma videl.

„No dobre, dobre. Čo sa hneď hneváš,“ povedal prekvapený z mojej prudkej reakcie. „Tak budeš Tesa,“ rozhodol vzápätí.

„Ako chceš,“ povedala som naoko ľahostajne, ale toto oslovenie sa mi celkom páčilo, ešte nikto ma tak nikdy nevolal a znelo to zvláštne.

„Nejdeš sa hrať?“ spýtal sa Ivan.

„Teraz nemôžem, musím sa ísť prezliecť,“ odvetila som.

„Mám nové šaty a topánky,“ dodala som a aby si všimol moje nové sandálky zdvihla som vysoko jednu nohu.

„No veď aj mne mama kázala, aby som si neroztrhol nohavice. Tiež by som sa mal prezliecť,“ dodal otrávene.

„Vieš čo, pôjdem sa prezliecť a najesť a prídem po teba,“ navrhol rozhodne. „Zahrkútam ako hrdlička, aha takto,“ a hneď mi aj náš signál predviedol, spokojný sám so sebou. „To ma naučil otec,“ dodal hrdo.

„Ale schovaj sa pod bránku,“ povedala som vyľakane pri predstave, ako by otec vyvádzał, keby zistil, že niekto na mňa pred domom vypiskuje.

„A v ktorom dome bývaš?“

„Tam,“ ukázala som prstom na náš dom.

„Ukážem ti potom tajnú skrýšu,“ zakričal ešte Ivan ponad plece upaľujúc domov.

„Súhlasíš, Tesa?“ Ivanov hlas ma vrátil do súčasnosti.

„Prepáč, zamyslela som sa. Čo si vravel?“

„O desať minút musím byť v ordinácii, ale potom okolo piatich by som sa mohol zastaviť, aby som ti vysvetlil veci okolo pohrebu, treba ešte dotiahnuť zopár maličkostí,“ navrhol.

„Dobre,“ prikývla som.

„Zatiaľ, ahoj. Dovidenia, teta,“ lúčil sa Ivan už medzi dverami.

„Ivan!“ zavolala som za ním.

„Áno?“ obrátil sa.

„Ďakujem.“

„Za čo?“

„Že si pomohol mame. Sama by to nezvládla.“

„Rád,“ povedal jednoducho a zavrel za sebou dvere.

Neskôr poobede sa mama vybrala do kostola na ružencovú pobožnosť. Mala som pocit, že predtým mnou uteká, snaží sa oddialiť moment, keď sa budeme musieť porozprávať. Obidve sme vedeli, že sa tomu nevyhneme. Nechcela som však na ňu tlačiť, mali sme na to celý týždeň. Ja som si zatiaľ sadla k notebooku, mala som kopec rozrobenej práce. Otvorila som si e-mail, bolo ich tam niekoľko od šéfa, rôzne otázky, ktoré mu napadli behom práce alebo rokovaní. V prvom, samozrejme, písal, že ma nechce obťažovať počas dovolenky, ale ak by som náhodou mala čas... Vie, že na prácu si nájdem vždy čas, počas dovolenky, víkendov, nocí. Za tie roky si všetci kolegovia zvykli, že pracujem vždy a všade. Bol tam aj jeden e-mail od Michala, pýta sa, či nepôjdeme na večeru. Je to zvláštne, na Michala som úplne zabudla. Videli sme sa dnes v noci a mne sa to zdá ako niekoľko týždňov. Keď som bola v rodičovskom dome, ako by Michal ani do môjho života nepatril. A viac-menej do tejto časti ani nepatrí. Nikdy som mu o minulosti nerozprávala. Povedala som mu, že rodičia mi

zomreli, keď som bola na vysokej škole a svojím spôsobom to bola aj pravda. Rozmýšľala som, ako asi Michal zareaguje, keď mu poviem pravdu, keď zistí, že moja mama žije a je to obyčajná žena v ručníku a môj rodičovský dom je stará drevenica. Predstavila som si ho, ako vystúpi zo svojho nového nablýskaného Mercedesu, v perfektne sediacom obleku od Huga Bossa, pred našim domom. Musela som sa nahlas zasmiať, bolo to smiešna predstava. Nepatril sem, tak ako som sem nepatrila ani ja vo svojom na mieru šitom kostýme z druhej látky a s notebookom na starom drevenom stole v našej kuchyni. Odpísala som Michalovi, že som musela urýchlene odcestovať za klientom a pravdepodobne to bude na dlhšie, keď sa vrátim, tak sa mu hneď ozvem. Vedela som, že sa nebude ďalej vyzvedať, boli sme síce často spolu, ale mali sme každý svoj život a práca bola prvoradá. Rozmýšľala som, či mu poviem pravdu, ale potom som to zavrhla. Načo vyťahovať minulosť? Mohlo by to poukaziť celý náš vzťah.

Otvorila som si e-mail od šéfa, chcel, aby som sa pozrela na nejaké sporné body jednej kúpno-predajnej zmluvy. Začala som ju teda čítať, ale nevedela som sa sústrediť, myšlienky mi neustále zalietavali do minulosti.

Ivan v deň keď sme sa spoznali, skutočne prišiel po mňa. Keď som začula tichý hlas hrdličky, potichu som vyklzla z domu. Ivan čupel pod brámkou, chytil ma za ruku a zohnutý ma ťahal preč. Prebehli sme cez úzku uličku vedúcu popri našom humne, cez niekoľko ďalších cudzích záhrad a ocitli sme sa na lúkach za dedinou. Vždy som mala rada tento pohľad, na jednej strane zvlnené lúky s vysokou trávou, poprepletanou mnohorakými kvetmi od krásnych nežných tmavomodrých zvončekov, cez veľké hlávky margarétok, po rôzne vysoké trávy, ktoré nám nežne štekli nahé lýtka. Na druhej strane zase pohľad na celú dedinu, na malé domčeky,

pomedzi ktoré viedli úzke cesty, väčšinou ešte bez asfaltu. Prebehli sme cez dve lúky, na jednej bola tráva taká vysoká, že sme sa v nej občas strácali. Držala som sa Ivana pevne za ruku. Zadýchaní sme dobehli na okraj lesa, prebehli sme riadny kus a celý čas sme utekali do kopca. Obidvaja sme v tvári zrumeneli a ťažko sme oddychovali. Vklzli sme do lesa. Ivan išiel isto, bez zaváhania sa prepletal medzi husto rastúcimi stromami, po pár metroch sme sa ocitli na úzkom lesnom chodníčku.

„Vidiš tamten strom?“ spýtal sa ma Ivan ukazujúc na starý zlomený smrek. Prikývla som.

„Tak si ho zapamätaj. Keby si sa stratila, tak vojdeš rovno oproti nemu do lesa a pôjdeš stále rovno a si na lúke,“ vysvetľoval mi skúsene.

Len som sa na neho vystrašene pozrela a pevnejšie som sa chytila jeho ruky. Bála som sa, že by som sa stratila. Les mi pripadal temný a tiene strašidelné. Vlastne bála som sa všetkého, aj vlastného tieňa. Ale keď som sa držala Ivana za ruku, tak som sa nebála. Hoci bol odo mňa menší, pôsobil sebaisto a ja som mala pocit, že sa mi pri ňom nič nemôže stať. Chvíľu sme išli po lesnom chodníku, až kým ma Ivan nepotiahol znova medzi stromy. Po niekoľkých metroch sme prišli k hustému porastu z malinčia, Ivan sa dal na štyri a rukou mi kývol, aby som išla za ním. Keď som sa zohla, zbadala som pod malinčím malý priechod. Ivan ním prešiel štvornožky priechodom a zmizol za ním. Mne sa nechcelo medzi pichľavé kriaky, ale oveľa horšia bola predstava, že by som zostala sama na tejto strane hustého porastu, tak som sa pustila za Ivanom. Keď som sa ocitla na druhej strane, zhĺkla som od prekvapenia. Predo mnou sa rozprestierala utešená čistinka, mala tvar skoro pravidelného kruhu a rástla na nej vysoká tráva. Zdalo sa mi že takú zelenú trávu som ešte nevidela, ale asi to spôsobili tiene vysokých stromov, dopadajúce na pravú

polovicu čistinky. Ľavá polovica sa zase kúpala v slnečnom svetle a vytvárala dokonalý kontrast k zatienenej časti. Všetko navôkol voňalo malinčím.

Stála som ako omámená a nasávala som do seba tú krásu.

„No, čo hovoríš?“ spýtal sa netrepežlivo Ivan.

„Je tu krásne,“ odvetila som zasnene, „mohlo by to byť naše tajné miesto,“ navrhla som.

„A nikomu to neprezradíš?“ spýtal sa Ivan.

Zavrtela som hlavou. „Bude to len naše tajomstvo.“

„Prisahaj!“ prikázal.

„Prisahám,“ povedala som slávnostne.

„Aj ja prisahám, že to nikomu nikdy nepoviem,“ povedal Ivan a vytrčil dva prsty.

Potom sme si sadli do trávy a potichu, držiac sa za ruky, sme si obzerali to čarovné miesto, ktoré vytvorila matka príroda a ja som myslela na to, ako sa mi páči mať nejaké tajomstvo a prisahať na jeho dodržanie a pri tom som si predstavovala, ako by som toto tajomstvo chránila aj za cenu života. Ukradomky som pozrela na Ivana a bola som rada, že mám kamaráta, ktorý chce mať som mnou tajomstvá a prisahať na ne. Od tej prisahy sa z nás stali nerozluční kamaráti, každú voľnú chvíľu sme trávili spolu, neustále zabratí do vymýšľania nových a nových detských hier, najčastejšie na našom tajnom mieste v lese.

Z myšlienok ma vytrhol kostolný zvon. Strhla som sa a pozrela na hodiny. O chvíľu mal prísť Ivan a ja som sedela pri stole v kostýme, v ktorom som prišla. Neochotne som vstala, aby som sa prezliekla do niečoho pohodlnejšieho. Kufor ležal ešte stále na diváne, otvorila som ho a s nevôľou som zistila, že som si nezobrala žiadne džínsy. Povedala som si, že sa obzriem po dome, či tam náhodou nezostali nejaké zabudnuté veci, ktoré by som si ešte mohla obliecť. Vošla som do svojej